

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/20/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010556
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8714010556.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom 15.07.2015, v trestnej veci proti obžalovanému P. W. pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného P. W. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/151/2014 zo dňa 18.02.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. W..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného P. W. (a v bode 1/, 2/ napadnutého rozsudku aj obžalovanú Q. W., vo vzťahu ku ktorej sa rozsudok stal právoplatným na súde prvého stupňa) vinným v bode 1/ z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, v bode 2/ rozsudku z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona a bode 3/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaní P. W. a Q. W.
v bode 1/

- ako rodičia ml. Q. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., ul. O. č. XXX/XX, okres C., toho času bytom K., ul. R. č. XXX/XX, okres O., zanedbávali starostlivosť o jej výchovu a aj napriek opakovaným upozoreniam a predvolaniam zo strany školy, nezabezpečili účasť svojej dcéry na výchovno - vzdelávacom procese, čím došlo k tomu, že Q. W. ako žiačka 6. ročníka Špeciálnej základnej školy, M. XXX/XXX, A., okres O., v školskom roku 2013/2014 od 18.09.2013 do 28.02.2012 vymeškala 307 vyučovacích hodín ako neospravedlnených,

v bode 2/

- ako rodičia detí Q. W., nar. XX.XX.XXXX, maloletej M., nar. XX.XX.XXXX a maloletého P., nar. XX.XX.XXXX, všetkých trvale bytom E., ul. O. č. XXX/XX, okres C., toho času bytom K., ul. R. č. XXX/XX, okres O., aj napriek opakovaným upozoreniam a predvolaniam zo strany školy, nezabezpečili účasť detí na výchovno - vzdelávacom procese, čím došlo k tomu, že Q. W. ako žiačka 6. ročníka Špeciálnej základnej školy, M. XXX/XXX, A., okres O., v školskom roku 2013/2014 od 18.03.2014 do 16.04.2014 vymeškala 118 vyučovacích hodín ako neospravedlnených, maloletá M. ako žiačka 5. ročníka Špeciálnej základnej školy, M. XXX/XXX, A., okres O., v školskom roku 2013/2014 za obdobie od 17.09.2013 do 23.04.2014 vymeškala 148 vyučovacích hodín ako neospravedlnených a maloletý P. ako žiak 3. Ročníka Špeciálnej základnej školy, M. XXX/XXX, A., okres O., v školskom roku 2013/2014 za obdobie od 22.01.2014 do 23.04.2014 vymeškal 125 vyučovacích hodín ako neospravedlnených,

obžalovaný P. W.

v bode 3/

- dňa 09.05.2014 osobne prevzal výzvu Okresného súdu Poprad pod sp. zn. 4T 116/2013-266 zo dňa 05.05.2014, podľa ktorej mal najneskôr dňa 19.05.2014 nastúpiť trest odňatia slobody do Ústavu na výkon väzby a trestu odňatia slobody, ul. C.. G. č. X, O., ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Poprad zo dňa 11.09.2013 pod sp. zn. 4T/116/2013-233, pričom do výkonu trestu v lehote stanovenej súdom bez vážneho dôvodu nenastúpil.

Za to mu okresný súd podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, m/ Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný (z viacerých jeho podaní je jedno podané v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote) odvolanie, z obsahu ktorého plynie, že jeho odvolanie smeruje čo do výroku o vine, ako aj výroku o treste. V uvedenom podaní uvádza, že je preukázané, že je nevinný, lebo on sa stále zdržiava vo výkone trestu, manželka sa zdržiavala v E., sľúbila, že deti budú chodiť do školy a on, aj keď sa snažil, do školy nechodili, preto je nevinný a žiada o uloženie podmieneného trestu.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1, 2 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkávané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a keďže odvolaním bola napadnutá len časť výroku, týkajúca sa niektoré z viacerých osôb, preskúmal krajský súd samozrejme len tú časť rozsudku, ktorá sa dotýkala obžalovaného P. W., pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Aj podľa názoru krajského súdu, dokazovaním, ktoré bolo v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, bolo nepochybne preukázané, že skutky tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stali a že tieto skutky spáchal aj obžalovaný P. W..

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o skutok uvedený pod bodom 3/ napadnutého rozsudku, vo vzťahu k nemu nebolo v konaní pred súdom prvého stupňa vykonávané dokazovanie vzhľadom na to, že obžalovaný po tom, čo bol poučený podľa § 257 ods. 5 až 8 Tr. poriadku, vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 3/ obžaloby a po tom, čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. poriadku, prvostupňový súd podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku v bode 3/ obžaloby a zároveň rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v ktorom obžalovaný priznal spáchanie skutku v bode 3/ sa nevykoná.

Vzhľadom na uvedené, keďže obžalovaný bol poučený aj v zmysle § 257 ods. 5 Tr. poriadku, krajský súd by ani nebol mohol preskúmať správnosť skutkových záverov uvedených v bode 3/ napadnutého rozsudku už z uvedeného dôvodu, ale napokon odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine v tomto bode ani nesmerovali.

Pokiaľ ide o skutkové závery uvedené v bodoch 1/, 2/ napadnutého rozsudku prvostupňový súd v súlade s obsahom dôkazov, ktoré boli v konaní pred ním vykonané, v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z obsahu vykonaných dôkazov vyplývajú, na základe ktorých skutočností z vykonaných dôkazov plynúcich ustálil svoje skutkové závery prezentované vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

So závermi súdu prvého stupňa je v tomto smere potrebné sa viac menej stotožniť.

Aj napriek odvolacím námietkam obžalovaného a jeho tvrdeniam, i podľa názoru krajského súdu, sú závery súdu prvého stupňa správne.

Obžalovaný v prípravnom konaní vo vzťahu ku skutku uvedenému pod bodom 1/ napadnutého rozsudku v podstate spáchanie skutku priznal. Uviedol, že vie, že dcéra Q. má veľa vymeškaných hodín, je veľmi problémová, nechce chodiť do školy, s manželkou ju nezvládajú, stále uteká do E. za svojou kamoškou, s ktorou ako keby žila. Zo školy bol veľa krát upozornený, no nepomohlo to, chce, aby dcéru zobrali do polepšovne.

Aj vo vzťahu ku skutku uvedenému pod bodom 2/ sa v prípravnom konaní k jeho spáchaniu priznal. Uviedol, že vie, že deti nechodili pravidelne do školy, vie, že je za to zodpovedný on a jeho manželka, všetko ho to mrzí, hlavne s Q. bol problém, pretože im utekala za frajerkou do E.. Bude robiť všetko preto, aby deti do školy chodili pravidelne.

Na hlavnom pojednávaní však už svoje zavinenie vo vzťahu ku skutkom modifikoval a uvádzal, že vedel síce, že deti do školy nechodia, tieto skutočnosti oznamoval ich učiteľkám na základných školách, chodil to oznamovať aj sociálnym pracovníčkam na úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, na Obecný úrad vo A., kde mu vydávali potvrdenia, že ho deti nepočúvajú. Manželka Q. aj s deťmi sa zdržiavala v E. a keď išiel za ňou a za deťmi, ona a jej súrodenci ho zbili, viac nevedel, čo má urobiť, aby deti do školy chodili. Rozpory vo svojich výpovediach odstraňoval len tým, že na hlavnom pojednávaní tak, ako vypovedal, vypovedal preto, že sa cíti byť nevinný.

Skutočnosť, že maloleté deti obžalovaného pravidelne do školy nechodili, vymeškávali vyučovacie hodiny, ako aj to, v ktorom období a konkrétne koľko vyučovacích hodín vymeškali, je preukázaná výpoveďami svedkov Mgr. Q. W., Mgr. O. I. a Mgr. B. B., triednych učiteliek jednotlivých detí a vyplýva aj z pripojených listinných dôkazov. Z uvedených dôkazov plynie aj to, že rodičia boli na vymeškávanie vyučovacích hodín upozorňovaní, boli predvolávaní do školy, no napriek tomu k náprave nedošlo.

Vo vzťahu k tvrdeniam obžalovaného, že on sa všemožne snažil a urobil všetko preto, aby deti do školy riadne chodili, je potrebné uviesť, že z úradného záznamu obce K. vyplýva, že na tamajší obecný úrad sa obžalovaný dostavil dňa 06.11.2013, pričom uviedol, že dcéra Q. odmieta ísť do školy a toho času sa zdržiava u svojej priateľky, takže mu odporúčili navštevovať Nížkoprahové centrum pre deti a rodinu „K. - V.“, ktoré poskytuje poradenstvo každý pracovný deň v týždni. Zo záznamu sociálnej poradne Familiaris vyplýva, že obžalovaný sa tam dňa 08.11.2013 na základe odporúčania obce dostavil, pričom uvádzal, že dcéra Q. odmieta chodiť pravidelne do školy, opustila bydlisko a odišla žiť k K. Y.. Ďalej je z uvedeného záznamu zrejmé, že obžalovaný riešil viacmenej spôsob života dcéry, ktorá žije so ženou. Kroky, ktoré teda obžalovaný, podľa svojho vyjadrenia, mal urobiť vo vzťahu k zabezpečeniu riadnej školskej dochádzky detí, sú teda zo dňa 06.11. a 08.11.2013 (teda prakticky začiatku súdneho obdobia) a týkajú sa len dcéry Q. a nie ostatných detí. Vo vzťahu k ďalšej námietke obžalovaného, podľa ktorej vlastne skutočnosť, že deti do školy nechodili, mala zaviniť výlučne jeho manželka, ktorá s deťmi odišla do obce E., je potrebné uviesť, že ani toto tvrdenie nemôže obžalovaného zo spáchania skutku vyvinieť, keďže zo správy obce E. plynie, že Q. W. sa v obci E. zdržiavala v jarných mesiacoch roku 2014 asi tri týždne, pričom prišla s tým, že manžel ju vyhnal a keď je opitý, aj ju bije. 15.04.2014 potom aj s deťmi a manželom, ktorý pre ňu prišiel, odišli domov, nezvali so sebou najstaršiu dcéru a to napriek upozorneniu sociálneho pracovníka, aby ju so sebou vzali a zabezpečili riadne plnenie školskej dochádzky pre dcéru, pritom nenechali ani peniaze na cestovné, takže jej návrat museli zabezpečiť terénni pracovníci.

Vzhľadom na vyššie uvedené sú preto skutkové závery súdu prvého stupňa správne, náležite odôvodnené a správna je aj právna kvalifikácia konania obžalovaného, ktorú prvostupňový súd takisto náležitým spôsobom odôvodnil.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani vo výroku o treste.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Tr. zákona, hodnotil spôsob spáchania trestných činov, ich následok, zavinenie, pohnútku, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy. Vo vzťahu k obžalovanému prvostupňový súd uviedol, že tento bol doposiaľ štyrikrát súdne trestaný. Toto tvrdenie prvostupňového súdu je potrebné poopraviť, pretože obžalovaný má síce v odpise z registra trestov 4 záznamy, avšak v prvom prípade bolo jeho trestné stíhanie pre rovnakú trestnú činnosť, teda pre prečin podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona rozhodnutím Okresnej prokuratúry Poprad

zo dňa 05.06.2008 podmienenčne zastavené, pričom v skúšobnej dobe sa obžalovaný osvedčil, čiže v tomto prípade nie je možné hovoriť o tom, že by bol za svoje konanie pred súdom zodpovedal, aj keď je pravdou to, že trestnú činnosť spáchal a podmienenčné zastavenie trestného stíhania s následným osvedčením na tomto fakte nič nemení. Trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. OT 9/2011 zo dňa 25.02.2011 bol potom uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 30 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, pričom mu bol uložený podmienenčný trest odňatia slobody, výkon ktorého bol síce nariadený, avšak trest bol odpustený na základe amnestie prezidenta republiky zo dňa 02.01.2013, takže sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol. Trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 141/2011 zo dňa 14.11.2011 bol uznaný za vinného pre prečin podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona a uložený mu bol nepodmienenčný trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a tento trest vykonal dňa 07.02.2013. A napokon trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T 116/2013 zo dňa 11.09.2013 bol uznaný za vinného z prečinu podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, prečinu podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, pričom mu bol uložený nepodmienenčný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý v súčasnej dobe vykonáva.

Vzhľadom na uvedené, najmä skutočnosť, že obžalovaný sa teraz stíhaných trestných činov dopustil napriek tomu, že za rovnaké trestné činy už bol v minulosti súdený, dokonca aj uložený nepodmienenčný trest odňatia slobody vykonal, ani podľa názoru krajského súdu nemôže byť účel trestu splnený iným druhom trestu, než trestom odňatia slobody nepodmienenčným, ktorý mu prvostupňový súd uložil v minimálne možnej výmere.

Je totiž potrebné zdôrazniť, že okresný súd správne a v súlade so zákonom vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností upravoval trestnú sadzbu stanovenú v osobitnej časti Trestného zákona postupom uvedeným v § 38 ods. 4 Tr. zákona. Obžalovanému totiž, na rozdiel od jednej poľahčujúcej okolnosti, ktorú mu priznal (ide o poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l/ Tr. zákona, o čom síce možno polemizovať, ale keďže odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného, nebolo možné na tom nič meniť) pričítal, a to správne, dve priťažujúce okolnosti a to okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda že spáchal viac trestných činov a v § 37 písm. m/ Tr. zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený. Vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností potom prvostupňový súd musel v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Zvýšenie trestnej sadzby sa vykonáva postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého, základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na to, že zákonom ustanovená trestná sadzba pre prečin podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona je 6 mesiacov až 5 rokov, potom rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby je 54 mesiacov, jedna tretina z uvedeného rozdielu potom predstavuje 18 mesiacov. O 18 mesiacov bolo teda potrebné zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby (k 6 mesiacom bolo teda potrebné pripočítať 18 mesiacov) a to znamená, že trest, ktorý bolo potrebné obžalovanému ukladať, bol v rámci upravenej trestnej sadzby 2 roky až 5 rokov. Trest uložený obžalovanému vo výmere 2 rokov je teda minimálny trest, ktorý mu bolo možné uložiť.

V súlade so zákonom je aj výrok, ktorým prvostupňový súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin.

Nezistiac teda dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, krajský súd jeho odvolanie podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.